

Kapitel 1

Bjerget

Vampyrens kappe flagrede lystigt i vinden. Han bed tænderne sammen og fortsatte op ad den dystre, grå bjergside. Hans skinnende laksko sendte en lille lavine af klippestykker og småsten ned ad skråningen bag ham. Så smadrede *endnu* en snebold ind i nakken på ham.

“Ved I hvad? Det her begynder at kede mig temmelig meget,” sagde Rhesus Negativ til sine fnisende venner. “Desuden fryser jeg rigeligt

i forvejen. Jeg har ikke også brug for at få kold sne ned ad nakken!”

“Det er din egen skyld, hvis du fryser,” lo Luke Watson. “Du er ikke klædt på efter vejret. Jeg tilbød faktisk, at du måtte låne mine gamle bjergstøvler ...”

Rhesus pegede på sin kridhvide skjorte og sine smokingbukser. “Tror du seriøst, at jeg vil tage støvler på til det her tøj?” spurgte han. “Jeg ville komme til at se fuldstændig tåbelig ud.”

“Du ser tåbelig ud *nu*, og derudover fryser du,” svarede Luke. Han stak hænderne dybt ned i lommerne på sin store vinterfrakke.

“Faktisk ved du ikke, hvor godt du kunne have det,” tilføjede Cleo Farr. Hun slentrede forbi Rhesus i Lukes store støvler. “De her er bare så gode at gå i!” Ud over støvlerne havde hun en varm hue, et stort tørklæde, en tyk sweater og et par af Lukes mors cowboybukser på.

Rhesus trak kappen sammen om sig, mens han dirrede af kulde. “Der er ingen grund til at vade rundt i det,” surmulede han. “Hvordan skulle jeg kunne vide, at der er så koldt i Tibet?”

“Har du ikke noget i kappen, du kan bruge? Noget, der kan holde dig varm, uden at det får

dig til at ligne en idiot?” spurgte Cleo. Rhesus stak hånden ind under kappen og tog et par strikkede babysko og en nissehue frem.

“Det var måske ikke lige dét, jeg mente ...”

“Vi er ved at være der,” sagde Luke. Han så på det hjemmelavede kort, der var tegnet på bagsiden af en kuvert. “Den gamle kone i landsbyen sagde, at Veins hus skulle ligge lige heroppe.”

“Det er en anden ting, jeg ikke forstår,” sagde Rhesus og lagde nissehuen og de små sko tilbage på plads. “Hvad er det for en slags zombie, der bor på toppen af et bjerg? Det er ikke normalt.”

“Landsbyboerne siger, at han er deres lokale spåmand,” forklarede Cleo.

“Deres hvad-for-en-mand?”

“Spåmand,” gentog Luke. “En, der kan forudsige fremtiden.”

“Vrøvl,” sagde Rhesus.

“Det er ikke vrøvl,” svarede Cleo. “Hjemme i Egypten havde vi spåmænd, der kunne forudsige alt muligt. Lige fra hvordan næste års høst ville blive, til hvem der ville blive begravet ved siden af faraoen i hans gravkammer.”

“Det lyder som fup i mine ører,” sagde Rhesus. “Og selv hvis Vein *kunne* forudsige fremtiden, hvordan skulle han så kunne fortælle noget til landsbyboerne? Han har jo ingen tunge!”

Luke smilede. Der var faktisk noget om det, Rhesus sagde. Vein var en af *Scream Streets* oprindelige grundlæggere. Han havde givet de tre venner sin tunge, som var et magisk relikvie. Ved hjælp af tungen og fem andre relikvier havde Luke været i stand til at åbne en passage ud fra gysergaden, så han kunne komme tilbage til sin egen verden. Dengang havde Vein været forsanger i et populært zombie-rockband ved navn *Vein Vortex og de halvdøde hjernemasser*. Nu var bandet blevet opløst, og Vein havde søgt tilflugt her i en afkrog af Tibet.

“Han forklarer os nok det hele, når han har fået sin tunge tilbage,” sagde Luke. Han mærkede efter i lommen, hvor tungen lå.

“Men vi kan ikke give ham tungen, før vi har fundet ham,” sagde Cleo. “Og vi finder ham ikke ved at stå her og snakke. Kom så!” Hun tog fat i et klippefremspring og klatrede videre op ad den dystre bjergside.

Luke lo. “Hun er ivrig, hvad?” sagde han.

“Hun er irriterende,” sagde Rhesus.

“Jeg tror aldrig, hun har prøvet at være et sted som det her,” sagde Luke. “Hun er vokset op inde i en pyramide. Det her må være lidt af et eventy...”

“HJÆLP!”

Skriget skar sig gennem den kolde luft og blev kastet tilbage som et ekko fra bjerget ved siden af. Luke og Rhesus spærrede øjnene op og så i den retning, lyden kom fra. Cleo var forsvundet.

“Hvad har hun nu lavet?” sagde Rhesus og begyndte at løbe.

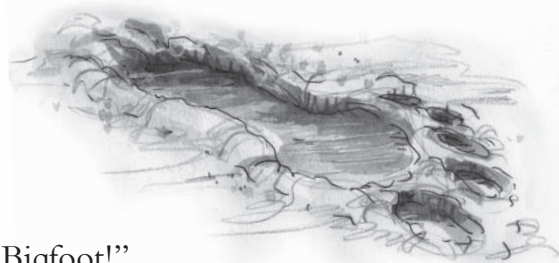
“Hun hører aldrig efter, hvad nogen siger!” udbrød Luke og styrtede efter ham. “Zeal Chillchase sagde, at vi for alt i verden skulle holde sammen.”

“Siden hvornår skulle hun være begyndt at rette sig efter advarsler? Eller gode råd? Eller noget som helst andet fornuftigt?”

De nåede frem til det sted, hvor de sidst havde set Cleo. Luke og Rhesus standsede op for at få pusten igen, mens de så sig om. De stod midt i noget, der lignede en stor stencirkel. Visne blade og totter af grå pels fløj rundt om deres fødder i den kølige vind.

“Se!” hvæsedede Luke. Der var tydeligt aftegnede fodspor i sneen foran dem, og på en af stenene hang Cleos halstørklæde.

Rhesus løb tværs over stencirklen for at snuppe tørklædet, men han snublede og faldt om på jorden. Luke skyndte sig derhen, hvor Rhesus var faldet. Han stirrede skrækslagent ned.

“Bigfoot!”

Rhesus kom op på knæ. “Okay. Jeg ved godt, at mine sko ikke er velegnede til bjergbestigning. Men jeg vil nu ikke påstå, at de er specielt store ...”

“Det er ikke dig, jeg hentyder til!” sagde Luke. “Se, hvad det var, du faldt over.”

Rhesus kravlede et stykke baglæns og studerede den store fordybning i sneen. “Det ... det er et fodaftryk!” gispede han. “Men det er jo kæmpestort! Jeg syntes godt nok, at dine gamle støvler var lidt for store til Cleo. Men det dér er helt vildt.”

“Cleo har ikke lavet det fodspor,” sagde Luke. “Det er lavet af en stor yeti.”

“En yeti?”

Luke nikkede. “Yeti, Bigfoot, Den Afskyelige Snemand. Kald det, hvad du vil. Man siger, at der bor væsner af den slags her i Tibet.”

“Men yetier findes ikke,” sagde Rhesus og rejste sig op.

“For et år siden ville jeg have sagt det samme om vampyrer,” sagde Luke. I det samme hørte de endnu et skrig.

“HJÆLP MIG!”

Drengene styrtede hen over stencirklen og standsede så pludselig, da de nåede frem til kanten af en lodret skråning. De stirrede forsigtigt ned. Luke kunne lige ane Cleo, der stod på en smal klippeafsats nogle få meter nede.

“Der er hun,” gispede han. “Kom ...”

De kravlede forsigtigt ud over kanten og sænkede sig ned til det sted, hvor Cleo stod. Rhesus så bekymret ud over klippesiden. Der var et fald på flere kilometer ned til noget, man knap kunne få øje på. “Hvorfor løber hun aldrig ind i problemer på steder, hvor der er lidt rart at være?” sagde han.

“Endelig!” sagde Cleo surt, da de omsider nåede frem til hende. “Jeg kan ikke slippe af med dyret dér.”

Drengene stirrede forundret på hende. Cleo trykkede sig ind mod bjergsiden. Foran hende stod noget, der lignede en vred, grå bamse. Den snerrede og hvæsedede ad hende.

Grrll! Kss! Grrll!

“Hvad er det?” spurgte Rhesus.

“Det er en yeti,” svarede Luke. “Jeg sagde jo, at de findes. Selv om jeg altid har troet, at de var større end dén der.”

Vidste yetien, at de talte om den? Det kunne næsten se sådan ud, for den stirrede på Luke og Rhesus med skinnende, røde øjne. Så vendte den igen blikket mod Cleo. Yetien nåede hende kun til navlen, men til gengæld havde den en kæmpestor pels.

Kss! Grrll!

“Jeg tror, det er en unge,” sagde Cleo. “Jeg hørte den før, da jeg stod og undersøgte stencirklen. Så klatrede jeg herved for bedre at kunne se den.”

“Ja, selvfølgelig gjorde du det,” sagde Luke med himmelvendte øjne.

“Den virkede bange! Jeg klatrede bare ned for at se, om den var okay. Men så prøvede den at bide mig.”

Grrll! Grrll!

Cleo lavede en fejende bevægelse med hånden. “Væk med dig! Forsvind!”

Yeti-ungen snappede ud efter hende med sine

skarpe, spidse tænder og bed et stykke af hendes handske.

“Av!” hylede Cleo og trak hånden til sig. “Det gør ondt!”

“Så lad være med at røre ved den!” råbte Luke.

“Jeg ville ikke røre ved den,” sagde Cleo. “Jeg prøvede at skræmme den væk.”

“Hvordan? Ved at vise den, hvor godt du smager?”

“Det her er fjollet,” stønnede Rhesus. “Hvis du vil af med det dyr, skal du skræmme det!” Han tog en lille sten og kastede den i retning af yetien. Stenen ramte den på benet. Yetien faldt om på jorden og begyndte at hvine.

Irrrrrrrr! Irrrrrrrr!

Cleo vendte sig om og stirrede på Rhesus. “Hvorfor gjorde du det?”

“Hvorfor tror du?” sagde Rhesus. “Jeg prøvede på at hjælpe dig!”

“Skal det absolut gøre ondt på den?”

Irrrrrrrr! Irrrrrrrr!

Rhesus stirrede på hende. “I to har kastet ting efter mig hele formiddagen, men så snart jeg prøver at gøre det samme ...”

“Hvordan kan det være det samme?” sagde Cleo. “Vi kastede med snebolde, ikke med store sten!”

GRRRRAAAAUUULLL!

“Hvad var det?” spurgte Luke.

Rhesus ignorerede ham. “Det var ikke nogen stor sten,” sagde han til Cleo. “Det var en meget lille sten. Og jeg kastede den så forsigtigt, at den ikke kunne gøre nogen skade.”

“Sig det til det stakkels, lille dyr. Prøv engang at se på den!”

Irrrrrrrr! Irrrrrrrr!

GRRRRAAAAUUULLL!

Luke så ud over klippeafsatsen for at finde ud af, hvor lyden kom fra. Han blegnede. Et væsen kom klatrende op ad bjergsiden i retning af dem. En kæmpe stor skabning med pels, tænder og kløer. “Øh ... venner,” sagde han. “Jeg tror, vi har lidt af et problem ...”

